

Î N C H E I E R E

Ședința publică din data de 21 ianuarie 2016

Instanța constituită din:

- **Complet de judecată A3:**

Președinte – N.H. - judecător

Judecător – N.Ț.

- **Grefier**

– O.S.

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public – C.D. – procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Brașov

Pe rol fiind soluționarea apelurilor declarate de PARCHETUL DE PE LÂNGĂ TRIBUNALUL COVASNA și partea civilă M.F.P., A.N. DE A.F. – D.G.R. A F.P. B. – A.J. A .F.P. C. împotriva sentinței penale nr. 33 din 08 octombrie 2015, pronunțată de Tribunalul Covasna în dosarul penal nr. 74/119/2014.

Dezbaterile în cauza de față s-au desfășurat în conformitate cu dispozițiile art. 369 Cod procedură penală, în sensul că toate afirmațiile, întrebările și susținerile celor prezenți, inclusiv ale președintelui completului de judecată au fost înregistrate cu mijloace tehnice audio-video.

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă intimatul inculpat M.M.C. asistat de av. B.T. în substituirea apărătorului desemnat din oficiu, av. M.A., lipsă fiind apelanta parte civilă M.F.P., A.N. de A.F. – D.G.R. a F.P. B. – A.J. a F.P. C. precum și intimata parte civilă S.C. F. S.A. B. care a fost citată în cauză prin administratorul judiciar C. de I.T. – F. B. SPRL.

Procedură legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, după care:

Avocat B.T. depune la dosarul cauzei delegație de substituie la termenul de judecată din data de 21 ianuarie 2016, a doamnei av. M.A., apărătorul desemnat din oficiu să asigure asistență juridică intimatului inculpat M.M.C. în dosarul penal nr. 714/119/2014 al Curții de Apel Brașov, datată 20 ianuarie 2016.

În temeiul art. 372 alin. 1 Cod procedură penală, instanța procedează la identificarea intimatului inculpat M.M.C. cu datele de stare civilă de la dosarul cauzei.

Întrebat fiind, intimatul inculpat M.M.C. arată că nu și-a angajat un avocat ales în cauză și nici nu dorește acordarea unui termen de judecată în acest sens, fiind acord să fie asistat de avocatul ce i-a fost desemnat din oficiu de către instanța de judecată.

Instanța pune în discuție prevederile art. 420 alin. 4 Cod procedură penală și raportat la dispozițiile art. 83 lit. a Cod procedură penală, aduce la cunoștința inculpatului M.M.C. dreptul de a nu da nicio declarație pe parcursul procesului penal, atrăgându-i totodată atenția că dacă refuză să dea declarații nu va suferi nicio consecință defavorabilă, iar dacă va da declarații acestea vor putea fi folosite ca mijloace de probă împotriva sa.

Fiindu-i puse în vedere dispozițiile art. 420 alin. 4 Cod procedură penală, intimatul inculpat M.M.C., personal, arată că nu dorește să dea o nouă declarație în fața instanței de apel și menține declarația dată în fața primei instanțe.

Întrebat fiind, părțile declară că nu au cereri de formulat în cauză și nici chestiuni prealabile de invocat.

Având în vedere că nu sunt alte cereri de formulat în prezenta cauză, instanța, față de soluția pronunțată în cauză de Tribunalul Covasna și de motivarea acestei soluții, din oficiu, potrivit dispozițiilor art. 475-476 Cod procedură penală, pune în discuția părților admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept care se pune în acest proces și care ar putea avea influență asupra apelurilor declarate în cauză, respectiv, **dacă sintagma „când față de acea persoană s-a pronunțat anterior o hotărâre penală definitivă cu privire la aceeași faptă, chiar și sub o altă încadrare juridică” folosită de legiuitor în cuprinsul art. 6 din Codul de procedură penală, care consfințește principiul „Ne bis in idem”, are în vedere doar hotărârile pronunțate în materie penală față de o persoană pentru aceeași faptă – indiferent de încadrarea juridică dată faptei – sau noțiunea de „hotărâre penală” este folosită de legiuitor în sens larg, prin ea înțelegându-se orice fel de hotărâre indiferent de materia în care se pronunță și de procedura după care s-a judecat cauza, dacă aceasta ar putea fi apreciată, prin prisma jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la art. 4 al Protocolului nr. 7 al Convenției europene a drepturilor omului, că are un caracter penal și reprezintă o hotărâre prin care s-a produs „condamnarea” penală, civilă, fiscală sau contravențională a persoanei, trimisă mai apoi în judecată într-un proces penal pentru aceeași faptă.**

De asemenea, instanța pune în discuție și necesitatea suspendării cauzei până la dezlegarea acestei chestiuni de drept.

Reprezentanta Ministerului Public, având cuvântul sub acest aspect, arată că nu se opune sesizării, arătând că și din punctul său de vedere se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a da o hotărâre de principiu în ceea ce privește chestiunea de drept mai sus prezentată de instanță. Totodată, apreciază că se impune suspendarea cauzei până la dezlegarea acestei chestiuni de drept.

Apărătorul desemnat din oficiu să asigure asistență juridică intimatului inculpat M.M.C., respectiv av. B.T., având cuvântul sub acest aspect, arată că nu se opune sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție și consideră că este necesar ca Înalta Curte de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre de principiu în ceea ce privește chestiunea de drept mai sus prezentată de instanță, motiv pentru care solicită suspendarea cauzei până la dezlegarea acestei chestiuni de drept.

CURTEA

Expunerea succintă a obiectului cauzei.

Prin sentința penală nr. 33/08.10.2015 pronunțată în dosarul penal nr. 74/119/2014, Tribunalul Covasna a hotărât următoarele:

În temeiul art. 386 Cod procedură penală, s-a dispus schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. 1, 2, 3, cu aplicarea art. 41 alin. 2 (3 acte materiale) din vechiul Cod penal, în infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 244 alin. 1, cu aplicarea art. 35 alin. 1 (3 acte materiale) din noul Cod penal.

1. În baza art. 244 alin. 1, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal (3 acte materiale), cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul M.M.C. la pedeapsa de 3 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune.

În temeiul art. 91 alin. 1 Cod penal, s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, iar în temeiul art. 92 alin. 1 Cod penal, s-a stabilit termen de supraveghere 4 ani de la data rămânerii definitive a hotărârii.

În temeiul art. 93 alin. 1 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere a fost obligat inculpatul să respecte următoarele măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la serviciul de probațiune, la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare

care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 93 alin. 2 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere a fost obligat inculpatul să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către serviciul de probațiune.

În temeiul art. 93 alin. 2 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere a fost obligat inculpatul să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 120 de zile, câte 3 ore pe zi.

În temeiul art. 91 alin. 4 Cod penal, i s-a atras atenția inculpatului asupra conduitei sale viitoare, precum și cu privire la posibilitatea revocării suspendării dacă va mai comite alte infracțiuni, nu va respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligațiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere.

În temeiul art. 397 Cod procedură penală, a fost respinsă acțiunea civilă formulată de partea civilă S.C. F. S.A. B., prin C. de I. T. – F. B. SPRL.

2. În temeiul art. 396 alin. 6 raportat la art. 16 alin. 1 lit. i Cod procedură penală, raportat la art. 4 din Protocolul 7 C.E.D.O., s-a dispus încetarea procesului penal față de același inculpat pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală, prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. a, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal, din Legea nr. 241/2005.

În temeiul art. 397 alin. 5 raportat la art. 25 alin. 5 Cod procedură penală, a fost lăsată nesoluționată acțiunea civilă.

În baza art. 274 alin. 1 Cod procedură penală, a fost obligat inculpatul la plata a 2.000 lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de către stat.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut, în esență, faptul că inculpatul M.M.C. a fost trimis în judecată prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Covasna pentru săvârșirea în concurs a infracțiunilor de înșelăciune, prevăzută de art. 215 alin. 1,2 și 3 Cod penal, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal (3 acte materiale) și evaziune fiscală, prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. a din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal, ambele cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal.

S-a reținut că inculpatul M.M.C. a fost asociat unic și administrator al S.C. R. S.R.L. S. G. de la înființare adică 01.06.2009 până la data de 11.11.2011, când prin sentința civilă nr. 261/S/2011 a fost dispusă închiderea procedurii falimentului societății și radierea acesteia din registrul comerțului.

La data de 15.06.2009, între S.C. F. S.A. B., în calitate de vânzătoare și S.C. R. S.R.L., reprezentată de O.E. (împuțernicit de inculpatul M.M.C.), în calitate de cumpărătoare, s-a încheiat contractul de furnizare apă minerală nr. 388/2009, în baza căruia în perioada 23.06.2009-02.07.2009, S.C. R. S.R.L. a achiziționat de la persoana vătămată cantitatea de 93.720 bucăți de pet-uri de 0,5 litri apă minerală Bodoc, în valoare totală de 83.645,10 lei. Cu această ocazie, au fost întocmite facturile nr. FAV 0019323 din 23.06.2009, în valoare de 34.700,4 lei, FAV 0019398 din 26.06.2009, în valoare de 2.677,5 lei, FAV 0019499 din 30.06.2009, în valoare de 34.700,4 lei și FAV 0021055 din 02.07.2009, în valoare de 11.566 lei. Pentru plata primelor 3 facturi, la momentul livrării mărfurilor, inculpatul M.M.C. a emis 3 bilete la ordin și anume: nr. BTRL3BT8196873, în valoare de 34.700 lei, emis la data de 23.06.2009 și scadent la data de 09.07.2009, nr. BTRL3BT8196875, în valoare de 2677,5 lei, emis la data de 26.06.2009 și scadent la data de 20.07.2009 și nr. BTRL3BT8196874, în valoare de 34.700 lei, emis la data de 30.06.2009 și scadent la data de 20.07.2009, pe care le-a înmănat martorului K.J., reprezentantul de atunci al S.C. F. S.A. B. Fiind introduse spre decontare, cele 3 instrumente de plată au fost refuzate pentru lipsa totală de disponibil.

Marfa a fost ridicată de învinuții M.M.C. și O.E.G., transportată într-un spațiu situat în zona Gării din Sf. Gh., aparținând martorului D.I. și găsit de D.E. și O.E.G. și valorificată la scurt timp după achiziție.

S-a reținut de asemenea în sarcina inculpatului, că în perioada iunie-decembrie 2009, în calitate de administrator al S.C. R. S.R.L. S. G. a efectuat o serie de operațiuni comerciale (achiziții de la furnizorii S.C. F. S.A. B., S.C. V. S.R.L., S.C. C. S.A., S.C. N. S.R.L., S.C. D. R. S.A., S.C. A. I. S.R.L., S.C. C. S.R.L., S.C. S. S.R.L., S.C. H. C. S.R.L. și S. de S. I. I.-C. S.A.,

precum și livrarea cantității de apă minerală achiziționată de la persoana vătămată S.C. F. B. S.A.), fără a întocmi vreo evidență contabilă a societății, respectiv, fără a depune la organele fiscale ale statului declarații fiscale, deconturi de T.V.A. sau bilanț, ascunzând sursa impozabilă în scopul neîndeplinirii obligațiilor fiscale și creând prin aceasta bugetului consolidat al statului un prejudiciu de 10.570, 5 lei, din care impozit pe profit în sumă de 4.832 lei și TVA în suma de 5.738,5 lei.

Prima instanță a constatat, pe baza materialului probator administrat, vinovăția inculpatului M.M.C. în ceea ce privește infracțiunea de înșelăciune, reținând de asemenea că sunt întrunite în speță condițiile tragerii la răspundere penală a inculpatului pentru săvârșirea acestei infracțiuni, identificând legea penală mai favorabilă noul Cod penal și pronunțând soluția de condamnare în temeiul art. 244 alin. 1 din noul Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal.

În ceea ce privește săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală, instanța de fond a considerat că sunt incidente dispozițiile vizând încetarea procesului penal prin raportare la existența autorității de lucru judecat și la articolul 4 din Protocolul nr. 7 C.E.D.O., pentru următoarele considerente:

La data de 12.03.2010, prin sentința civilă nr. 99/S a Tribunalului Covasna (filele 42-47 dosar urmărire penală, vol. I), pronunțată în dosarul nr. 1686/119/2009, judecătorul sindic a admis cererea creditoarei S.C. F. S.A. și a deschis procedura insolvenței cu privire la S.C. R. S.R.L., hotărârea rămânând irevocabilă prin decizia nr. 229/R din 18.05.2010 a Curții de Apel Brașov, prin anularea, ca netimbrată, a recursului. Prin sentința civilă nr. 261/S a Tribunalului Covasna din data de 11.11.2011, pronunțată în același dosar, judecătorul sindic a dispus radierea societății din registrul comerțului.

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Covasna sub numărul 789/119/2011, la data de 18.02.2011, reclamanta, C. 2000 SPRL S. G., lichidator judiciar al S.C. R. S.R.L. S. G., a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul, M.M.C., administrator al debitoarei, stabilirea răspunderii reparatorii a acestuia pentru pasivul societății de 218.449,00 lei.

În motivare, reclamanta a învederat că pârâtul a săvârșit fapta prevăzută de art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006 cu modificările și completările ulterioare, **respectiv nu a ținut evidențele contabile ale operațiunilor comerciale efectuate, a veniturilor realizate, folosindu-le în interesul său personal sau al altor persoane.**

Judecătorul sindic, examinând acțiunea reclamantei, a reținut următoarele:

La cererea creditoarei urmăritoare, S.C. F. S.A. B., prin sentința civilă nr. 99/S din 12 martie 2010 din dosar nr. 1686/119/2009, judecătorul sindic a pronunțat deschiderea procedurii insolvenței pe cale generală a debitoarei, S.C. R. S.R.L. S. G., în temeiul art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 cu modificările și completările ulterioare, pentru o creanță de 83.645,10 lei.

Nefiind găsite soluții de redresare a activității, prin sentința civilă nr. 299/S din 01.10.2010, s-a dispus trecerea la procedura falimentului pe cale simplificată, lichidator judiciar fiind desemnat C. 2000 SPRL S. G. S-a reținut că administratorul statutar nu a predat gestiunea scriptică și faptică a debitoarei, iar acesta nu a putut fi contactat.

Potrivit tabelului definitiv suplimentar al creditorilor, la masa credală a debitoarei au fost admise creanțe în valoare de 218.449,00 lei.

Din datele și informațiile furnizate de registrul comerțului la data de 08.04.2011, a rezultat că firma falită s-a constituit ca persoană juridică la data de 03.06.2009, cu obiect de activitate principal constând în "intermedieri cu produse diverse", alături de alte activități secundare.

Activitatea societății a fost administrată de asociatul unic M.M.C.

Raportul privind cauzele și împrejurările insolvenței, întocmit de lichidator la 14.01.2011, a consemnat că administratorul social nu a putut fi contactat, nu a colaborat cu lichidatorul și nu s-a putut intra în posesia unor documente de evidență a activității derulate.

În continuare, lichidatorul a concluzionat că starea de insolvență a fost generată de M. M.C. personal, care achiziționat apă minerală de la S.C. F. S.A. B., pe care a livrat-o la diverse firme.

Lichidatorul a cerut angajarea răspunderii materiale a fostului administrator, M.M.C., conform art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006 cu modificările și completările ulterioare,

sustinând că *acesta nu a ținut contabilitatea firmei în conformitate cu legea, neîntocmind niciun document financiar contabil, nicio declarație de venituri care să fie depusă la autoritățile fiscale locale în vederea calculării și plății obligațiilor corespunzătoare exigențelor legale, fapt pentru care se impune suportarea consecințelor.*

Raportat la starea de fapt învederată, instanța de fond a reținut că dispozițiile art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței modificată și completată ulterior, reglementează posibilitatea stabilirii de judecătorul sindic a răspunderii organelor de conducere a falitului, printre care și administratorii acestuia pentru o parte din pasiv dacă s-a demonstrat (art. 1169 Cod civil) săvârșirea uneia sau mai multor fapte ilicite, dintre cele enumerate limitativ la lit. a) – g) ale acestui alineat.

Pe de altă parte, s-a arătat că faptele imputate acestor persoane trebuie să fie cauza insolvenței debitorului, la care se adaugă cerința îndeplinirii condițiilor generale ale răspunderii civile delictuale, instituită de art. 998-999 Cod civil.

Art. 138 alin. (1) lit. d) din legea amintită, permite atragerea răspunderii materiale a organelor de conducere unui comerciant care se fac vinovate de apariția sau creșterea stării de insolvență prin neținerea unei contabilități conform legii. Această faptă nu este aptă prin ea însăși să provoace o stare de faliment, neputându-se stabili o relație de cauzalitate cu insolvența.

Instanța a reținut în continuare că în speță, potrivit unui control încrucișat efectuat de către organele fiscale, s-a constatat prin procesul-verbal instrumentat la 29 octombrie 2010 că societatea debitoare, în perioada 01.06.2009 – 31.03.2010, nu a ținut evidența contabilă a operațiunilor comerciale efectuate, nu a depus nicio declarație fiscală, deconturi de T.V.A. și bilanțuri contabile, cu toate că a achiziționat și vândut mărfuri unor firme.

În consecință, s-a calculat suma de 92.913, T.V.A. suplimentar și impozit pe profit de 17.618 lei.

O altă verificare a activității falitei se arată că a fost întreprinsă de Garda financiară, potrivit procesului-verbal de constatare încheiat la data de 22.09.2010, în care s-a reținut că a valorificat mai multe cantități de apă minerală fără ca veniturile obținute în valoare de 94.657,10 lei să fie înregistrate în evidențele contabile. Mai mult, nu a depus declarații, deconturi și bilanțuri contabile la autoritățile locale fiscale.

S-a procedat și de această dată la calculul T.V.A. și impozit pe profit datorate, totalizând 112.642,30 lei.

Lipsind documentele de evidență a operațiunilor comerciale realizate pe perioada cât a funcționat societatea, lichidatorul s-a aflat în imposibilitatea de a stabili alte cauze ale insolvenței.

Instanța a constatat că pârâțul nu a răsturnat prezumția existenței raportului de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu, ci mai mult, conduita ilicită a pârâțului a condus spre concluzia că veniturile pe care le-a realizat au fost folosite în interes personal, în accepțiunea art. 138 alin. (1) lit. a din legea menționată și *în mod deliberat a adoptat această conduită pentru a prejudicia firma cu 722.462 lei și a determina în cele din urmă starea de insolvență, fiind conștient că neținând evidențele financiar contabile și neplătind obligațiile fiscale aferente va determina autoritățile fiscale să calculeze dobânzi și penalități de întârziere a plății, care în mod inevitabil vor genera falimentul, ceea ce de altfel s-a și împlinit.*

S-a mai reținut că administratorul pârât a manifestat dezinteres total față de soarta firmei și la data la care creditoarea S.C. F. S.A. S. G. a solicitat declanșarea procedurii insolvenței, întrucât nu a depus nicio contestație, cu toate că a fost notificat în condițiile art. 33 alin. 1 și alin. 3 din Legea nr. 85/2006.

Aspectele de fapt învederate coroborate cu refuzul pârâțului de a se prezenta la interogatoriu, având valoarea probatorie a unei recunoașteri depline a faptelor săvârșite, au îndreptățit instanța să aprecieze că în cauză sunt îndeplinite condițiile legale pentru antrenarea răspunderii personale patrimoniale a administratorului M.M.C. în dezdăunare în limita sumei 218.449,00 lei.

Hotărârea a rămas irevocabilă prin nerecurare la 17.08.2011.

În raport de această hotărâre, prima instanță a constatat că judecătorul sindic a aplicat inculpatului „sanctiunea” suportării pasivului patrimonial al societății radiate din patrimoniul

propriu, constatând că fapta ilicită care a determinat insolvența și ulterior falimentul societății, a fost generată de reaua-credință a administratorului personal, care, pe de o parte, nu a ținut evidențele contabile potrivit legii, iar, pe de altă parte, nu a achitat obligațiile fiscale aferente perioadei 01.06.2009 – 31.03.2010, cauzând statului un prejudiciu de 92.913 lei, T.V.A. suplimentar și impozit pe profit de 17.618 lei. Mai mult, aceste sume au fost stabilite în baza aceluiași raport întocmit de organele fiscale la 29.10.2010, ce a stat și la baza inculpării sale pentru evaziune fiscală, sumele de care este învinuit inculpatul prin rechizitoriu a nu le fi plătit fiind incluse în cuantumul celor pentru care instanța administrativă a atras răspunderea sa patrimonială personală, cu titlu de sancțiune pentru fapta ilicită de a fi cauzat falimentul societății exact prin neplata obligațiilor fiscale, instanța specificând caracterul deliberat al conduitei adoptate, sub aspectul deplinei conștientizări a dobânzilor și penalităților care urmau a fi calculate și care, prin neplată, ar fi atras falimentul.

Or, articolul 4 al Protocolului nr. 7 prevede următoarele: „nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași Stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui Stat”.

Așa cum s-a reținut de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza *Sergey Zolotukhin c. Rusia* din 10.02.2009, încadrarea juridică a procedurii în dreptul intern nu poate fi singurul criteriu pertinent pentru aplicabilitatea principiului *non bis in idem* în sensul articolului 4 § 1 al Protocolului nr. 7. În caz contrar, aplicarea acestei dispoziții ar fi lăsată la discreția Statelor Contractante, ceea ce ar putea duce la rezultate incompatibile cu obiectul și scopul Convenției. Noțiunea de ”procedură penală” în textul articolului 4 al Protocolului nr. 7 trebuie să fie interpretată în lumina principiilor generale cu privire la termenii ”acuzatie în materie penală” și ”pedeapsă” din articolele 6 și, respectiv, 7 ale Convenției (a se vedea *Haarvig c. Norvegiei*, *Rosenquist c. Suediei*, *Manasson c. Suediei*).

Curtea a stabilit în jurisprudența sa trei criterii, cunoscute sub numele de ”criteriile *Engel*” (a se vedea *Engel și Alții c. Olanda*), care urmează să fie luate în considerare pentru a stabili dacă există sau nu o ”acuzatie în materie penală”. Primul criteriu este încadrarea juridică a infracțiunii în dreptul național, al doilea este însăși natura infracțiunii, iar al treilea reprezintă gradul de severitate al pedepsei pe care persoana în cauză riscă să o suporte. Criteriile al doilea și al treilea sunt alternative și nu neapărat cumulative. Acest lucru, însă, nu exclude o abordare cumulativă în cazul în care o analiză separată a fiecărui criteriu nu permite să se ajungă la o concluzie clară cu privire la existența unei acuzații în materie penală.

Prima problemă este de a determina dacă inculpatului i se impută același comportament ilicit. Jurisprudența acumulată de-a lungul istoriei de aplicare a articolului 4 al Protocolului nr. 7 de către Curte, demonstrează existența mai multor abordări în privința întrebării dacă infracțiunile pentru care un reclamant a fost judecat au fost la fel.

Prima abordare, care se concentrează pe ”același comportament” din partea reclamantului, indiferent de calificarea juridică a acestuia (*idem factum*), este exemplificat în hotărârea *Gradinger c. Austria*. În acea cauză, domnul Gradinger a fost condamnat penal pentru provocarea morții din neglijență și, de asemenea, amendat în procedurile administrative pentru conducerea automobilului fiind în stare de ebrietate. Curtea a constatat că, deși denumirea, natura și scopul celor două infracțiuni au fost diferite, a existat o încălcare a articolului 4 al Protocolului nr. 7, în măsura în care ambele decizii s-au bazat pe același comportament al reclamantului.

A doua abordare pornește, de asemenea, de la premisa existenței aceluiași comportament care a dus la pornirea urmăririi penale, dar postulează că același comportament poate constitui mai multe infracțiuni (*concurș ideal*), care pot fi judecate în cadrul unor proceduri separate. Această abordare a fost dezvoltată de Curte în cauza *Oliveira c. Elveția*, în care reclamanta a fost condamnată, în primul rând, pentru incapacitatea de a controla automobilul și, în al doilea rând, pentru provocarea leziunilor corporale din neglijență.

A treia abordare, cea care s-a și impus din momentul adoptării ei, pune accentul pe ”elementele esențiale” ale celor două infracțiuni. În *Franz Fischer a. Austriei*, Curtea a confirmat că articolul 4 al Protocolului nr. 7 a tolerat urmărirea penală pentru mai multe infracțiuni care

decurg dintr-un act criminal unic (*concurus ideal*). Totuși, deoarece ar fi incompatibil cu această dispoziție ca un reclamant să poată fi judecat sau pedepsit din nou pentru infracțiunile care au fost pur și simplu "nominal diferite", Curtea a statuat că trebuie să examineze suplimentar dacă astfel de infracțiuni au avut sau nu aceleași "elemente esențiale".

Din momentul introducerii conceptului de "elemente esențiale", Curtea s-a referit în mod frecvent la acesta în cauzele sale ulterioare.

Prezentând similitudini cu speța de față, în *Manasson c. Suedia*, în urma unui control fiscal, autoritățile au stabilit în sarcina reclamantului mai multe obligații fiscale de plată. Constatând ulterior că acesta a inserat informații incorecte în declarațiile depuse, a stabilit o supra-taxă asupra obligațiilor, pe care reclamantul, neputând-o plăti, i s-a declarat falimentul personal, în mod irevocabil, de către o instanță administrativă. Ulterior, a fost condamnat penal la 2 luni de închisoare pentru neinserarea cu intenție a unor date în registrele fiscale, cu consecințe asupra stabilirii cuantumului obligațiilor. Întrucât între guvernul suedez și reclamant a intervenit o înțelegere amiabilă, Curtea a radiat cauza de pe rol.

În cauza *Rosenquist c. Suedia*, starea de fapt fiind aproape identică celei din *Manasson*, Curtea a stabilit că impunerea unei supra-taxe (asimilabile în dreptul român dobânzilor și penalităților) asupra obligațiilor fiscale datorate de un contribuabil, are caracter penal.

Nu în ultimul rând, instanța de fond a avut în vedere cauza *Lungu și alții c. România*, din 21.01.2015, în care Curtea a constatat încălcarea dreptului la un proces echitabil, întrucât printr-o decizie definitivă din 05.12.2005, Curtea de Apel Suceava a condamnat reclamantul la 2 ani de închisoare cu suspendare pentru evaziune fiscală, înlăturând decizia irevocabilă a aceleiași instanțe din 03.07.2003 prin care reclamantul, asociat unic a 2 societăți comerciale, contestase cu succes un raport fiscal ce a și fost anulat, în temeiul căruia ulterior a fost acuzat de evaziune fiscală. În acest caz, C.E.D.O. a constatat că nu există identitate de subiect al procedurilor interne, cea fiscală fiind îndreptată împotriva persoanelor juridice, iar cea penală împotriva persoanei fizice, acesta fiind în opinia instanței motivul pentru care nu a fost antamată nicio discuție cu privire la încălcarea principiului *ne bis in idem*.

Astfel, s-a considerat de către prima instanță că stabilirea în sarcina personală a inculpatului de a suporta obligația pecuniară de 218.449,00 lei are caracterul unei sancțiuni penale prin prisma criteriilor Engel, dat fiind rolul punitiv al aplicării ei pentru exercitarea mandatului de administrator cu rea credință și pentru comportamentul ilicit de a nu plăti datoriile societății, respectiv de a nu evidenția în contabilitate încasările și cheltuielile, cauzând prejudicii însemnate statului român sub aspectul obligațiilor fiscale, comportament ilicit suprapus peste conduita reglementată în conținutul constitutiv al infracțiunii de evaziune fiscală. Această constatare, dublată de cea anterioară, potrivit căreia în jurisprudența C.E.D.O. procedura de impunere a unei supra-taxe (asimilabile în dreptul român dobânzilor și penalităților) asupra obligațiilor fiscale datorate de un contribuabil are caracter penal, coroborat cu faptul că sancțiunea pecuniară stabilită de instanța administrativă este irevocabilă, a condus Tribunalul Covasna la concluzia că pentru faptele de evaziune fiscală imputate inculpatului prin rechizitoriu există autoritate de lucru judecat.

Împotriva acestei hotărâri au formulat apel Parchetul de pe lângă Tribunalul Covasna și M.F.P., A.N. de A.F. prin D.G.R. a F.P. B., A.J. a F.P. C., criticând-o pentru netemeinicie și nelegalitate și solicitând desființarea ei, iar în cadrul rejudecării pronunțarea unei noi hotărâri legale și temeinice prin care să se dispună condamnarea inculpatului M.M.C. pentru infracțiunea de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. a din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal și obligarea inculpatului la plata de despăgubiri materiale către persoana vătămată S.R. prin A.N. de A.F. - D.G.R. a F.P. B., A.J. a F.P. C.

În dezvoltarea motivelor de apel, Parchetul de pe lângă Tribunalul Covasna a arătat că în speță nu există autoritate de lucru judecat raportat la sentința civilă nr. 176/S/10.06.2011 a Tribunalului Covasna pronunțată în dosarul civil nr. 789/119/2011, întrucât prin sentința civilă nr. 176/S/10.06.2011 a Tribunalului Covasna s-a admis acțiunea formulată de S.C. C. 2000 SPRL, lichidator judiciar al S.C. R. S.R.L. S. G. în contradictoriu cu pârâțul M.M.C. și în consecință, a dispus obligarea pârâțului, în calitate de administrator al debitoarei, să suporte întregul pasiv de 218.449 lei care se va plăti în contul de lichidare, fiind înființate măsuri

asigurătorii asupra averii acestuia până la concurența debitului datorat. Or, este evident că în cauza de față nu este incident art. 4 al Protocolului nr. 7 la Convenția europeană a drepturilor omului, în condițiile în care inculpatul, în dosarul 789/119/2011 al Tribunalului Covasna, nu a fost urmărit sau condamnat penal, nici chiar sancționat contravențional pentru aceeași faptă pentru care a fost trimis în judecată prin rechizitoriul nr. 93/P/2011 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Covasna, fiind doar angrenată răspunderea materială, civilă a inculpatului pentru prejudiciile cauzate prin conduita sa în calitate de asociat și administrator al S.C. R. S.R.L.

În motivarea apelului formulat, persoana vătămată S.R. prin A.N. de A.F. - D.G.R. a F.P. B., A.J. a F.P.C. a arătat, în esență, că suma cu care s-a constituit parte civilă în procesul penal aflat pe rol în prezent, respectiv 10.569,68 lei cu accesoriile aferente, reprezintă prejudiciul cauzat Statului Român prin fapta dedusă judecării în prezent, respectiv, ascunderea sursei impozabile prin neînregistrarea anumitor operațiuni comerciale în contabilitate, pe când suma de 218.449 lei inserată în sentința civilă nr. 176/S/10.06.2011 a Tribunalului Covasna reprezintă prejudiciul cauzat prin fapta fostului administrator al S.C. R. S.R.L., prin care s-a contribuit la ajungerea societății în încetare de plăți, faptă prevăzută de art. 138 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, formând obiectul dosarului civil nr. 789/119/2011 al Tribunalului Covasna, banii urmând a fi depuși în contul de lichidare al debitoarei în vederea plății datoriilor.

Nu se poate reține că partea civilă S.R. prin A.N. de A.F. - D.G.R. a F.P. B., A.J. a F.P. C. și-a valorificat pretențiile civile formulate împotriva inculpatului M.M.C. și nici faptul că suma de 10.596,68 lei pentru care Statul Român s-a constituit în dosarul penal parte civilă, este inclusă în suma la care a fost obligat fostul administrator în cadrul dosarului nr. 789/119/2011 al Tribunalului Covasna, întrucât această sumă reprezintă impozit pe profit suplimentar, respectiv debitul principal sumă la care se vor calcula accesorii conform Codului de procedură fiscală, calculate până la data plății efective.

Cu ocazia soluționării apelurilor, la termenul din 21.01.2016, instanța din oficiu a pus în discuția părților sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 475 și următoarele Cod procedură penală, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile și dezlegare a următoarei chestiuni de drept: dacă sintagma *„când față de acea persoană s-a pronunțat anterior o hotărâre penală definitivă cu privire la aceeași faptă, chiar și sub o altă încadrare juridică”* folosită de legiuitor în cuprinsul art. 6 din Codul de procedură penală, care consfințește principiul „Ne bis in idem”, are în vedere doar hotărârile pronunțate în materie penală față de o persoană pentru aceeași faptă – indiferent de încadrarea juridică dată faptei – sau noțiunea de „hotărâre penală” este folosită de legiuitor în sens larg, prin ea înțelegându-se orice fel de hotărâre indiferent de materia în care se pronunță și de procedura după care s-a judecat cauza, dacă aceasta ar putea fi apreciată, prin prisma jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la art. 4 al Protocolului nr. 7 al Convenției europene a drepturilor omului, că are un caracter penal și reprezintă o hotărâre prin care s-a produs „condamnarea” penală, civilă, fiscală sau contravențională a persoanei, trimisă mai apoi în judecată într-un proces penal pentru aceeași faptă.

Texte de lege aplicabile:

Art. 6 din Codul de procedură penală:

„Nicio persoană nu poate fi urmărită sau judecată pentru săvârșirea unei noi infracțiuni atunci când față de acea persoană s-a pronunțat anterior o hotărâre penală definitivă cu privire la aceeași faptă, chiar și sub altă încadrare juridică.

Art. 4 pct. 1 din Protocolul nr. 7 anexat la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (C.E.D.O.), intitulat *„Dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori”*, prevede următoarele: *„Nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui stat.”*

Art. 9 din Legea nr. 241/2005:

"(1) Constituie infracțiuni de evaziune fiscală și se pedepsesc cu închisoare de la 2 ani la 8 ani și interzicerea unor drepturi următoarele fapte săvârșite în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale:

- a) ascunderea bunului ori a sursei impozabile sau taxabile;
- b) omisiunea, în tot sau în parte, a evidențierii, în actele contabile ori în alte documente legale, a operațiunilor comerciale efectuate sau a veniturilor realizate;

Art. 138 din Legea nr. 85/2006:

"(1) În cazul în care în raportul întocmit în conformitate cu dispozițiile art. 59 alin. (1) sunt identificate persoane cărora le-ar fi imputabilă apariția stării de insolvență a debitorului, la cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului, judecătorul sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvență, să fie suportată de membrii organelor de conducere și/sau supraveghere din cadrul societății, precum și de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvență a debitorului, prin una dintre următoarele fapte:

a) au folosit bunurile sau creditele persoanei juridice în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane;

(...)

d) au ținut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ținut contabilitatea în conformitate cu legea;

e) au deturnat sau au ascuns o parte din activul persoanei juridice ori au mărit în mod fictiv pasivul acesteia;

(...)"

Examinând admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, Curtea constată următoarele:

„Dacă în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al Curții de apel sau al Tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

În cauză, instanța apreciază că sunt întrunite toate condițiile de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție:

1. Existența unei cauze aflate în curs de judecată în ultimul grad de jurisdicție pe rolul uneia dintre instanțele prevăzute expres de art. 475 Cod procedură penală.

Prezenta cauză se află pe rolul Curții de Apel Brașov, sesizată cu soluționarea apelurilor declarate de Parchetul de pe lângă Tribunalul Covasna și M.F.P., A.N. de A.F. prin D.G.R. a F.P. B., A.J. a F.P. C. împotriva sentinței penale nr. 33/08.10.2015 pronunțată de Tribunalul Covasna în dosarul penal nr. 74/119/2014, cauza aflându-se în ultimul grad de jurisdicție.

2. Soluționarea în fond a cauzei depinde de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării.

S-a dispus de către prima instanță încetarea procesului penal pornit față de inculpatul M.M.C., în temeiul art. 396 alin. 6 raportat la art. 16 alin. 1 lit. i Cod procedură penală și art. 4 din Protocolul 7 C.E.D.O., pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală, prevăzută de art. 9 alin. 1 lit. a, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal, din Legea nr. 241/2005.

De modul de interpretare a sintagmei „când față de acea persoană s-a pronunțat anterior o hotărâre penală definitivă cu privire la aceeași faptă, chiar și sub o altă încadrare juridică” folosită de legiuitor în cuprinsul art. 6 din Codul de procedură penală, care consfințește

principiul „Ne bis in idem”, depinde admiterea apelurilor promovate în cauză și condamnarea inculpatului sau dimpotrivă păstrarea soluției de încetare a procesului penal dispusă de prima instanță, ca urmare a aplicării în mod direct a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului pentru interpretarea art. 6 din Codul de procedură penală.

3. Problema de drept nu a fost încă dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești sau să nu facă în prezent obiectul unui recurs în interesul legii.

Din verificările efectuate pe site-ul Înaltei Curți de Casație și Justiție rezultă că aceasta nu a fost sesizată cu privire la această problemă de drept.

În ceea ce privește opinia instanței asupra acestei chestiuni de drept, Curtea apreciază că sintagma „când față de acea persoană s-a pronunțat anterior o hotărâre penală definitivă cu privire la aceeași faptă, chiar și sub o altă încadrare juridică” folosită de legiuitor în cuprinsul art. 6 din Codul de procedură penală, care consfințește principiul „Ne bis in idem”, are în vedere orice fel de hotărâre indiferent de materia în care se pronunță și de procedura după care s-a judecat cauza, dacă aceasta ar putea fi apreciată, prin prisma jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la art. 4 al Protocolului nr. 7 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, că are un caracter penal și reprezintă o hotărâre prin care s-a produs „condamnarea” penală, civilă, fiscală sau contravențională a persoanei, trimisă mai apoi în judecată într-un proces penal pentru aceeași faptă.

Astfel, pornind de la conținutul art. 4 pct. 1 din Protocolul nr. 7 anexat la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, intitulat „**Dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori**”: „Nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui stat” și de la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privind interpretarea acestui articol (*Sergey Zolotukhin c. Rusia* din 10.02.2009 din care rezultă ca încadrarea juridică a procedurii în dreptul intern nu poate fi singurul criteriu pertinent pentru aplicabilitatea principiului *non bis in idem* în sensul articolului 4 § 1 al Protocolului nr. 7, *Haarvig c. Norvegiei*, *Rosenquist c. Suediei*, *Manasson c. Suediei* din care se desprinde concluzia că noțiunea de ”procedură penală” din textul articolului 4 al Protocolului nr. 7 trebuie să fie interpretată în lumina principiilor generale cu privire la termenii ”acuzatie în materie penală” și ”pedeapsă” din articolele 6 și, respectiv, 7 ale Convenției, *Engel și alții c. Olanda* în care Curtea a stabilit trei criterii care trebuie luate în considerare pentru a stabili dacă există sau nu o ”acuzatie în materie penală” - încadrarea juridică a infracțiunii în dreptul național, natura infracțiunii și gradul de severitate al pedepsei pe care persoana în cauză riscă să o suporte - *Gradinger c. Austria* în care Curtea a constatat că deși denumirea, natura și scopul celor două infracțiuni au fost diferite, a existat o încălcare a articolului 4 al Protocolului nr. 7, în măsura în care ambele decizii s-au bazat pe același comportament al reclamantului, *Oliveira c. Elveția* și *Franz Fischer a. Austriei* în care Curtea a statuat că același comportament poate constitui mai multe infracțiuni (*concurș ideal*), care pot fi judecate în cadrul unor proceduri separate sau persoanele pot fi judecate sau pedepsite din nou pentru infracțiunile care au fost pur și simplu ”nominal diferite”, fiind atrasă astfel incidența articolului 4 al Protocolului nr. 7 și necesitatea examinării suplimentare dacă astfel de infracțiuni au avut sau nu aceleași ”elemente esențiale”), instanța de apel apreciază că sintagma „când față de acea persoană s-a pronunțat anterior o hotărâre penală definitivă cu privire la aceeași faptă, chiar și sub o altă încadrare juridică” folosită de legiuitorul român în cuprinsul art. 6 din Codul de procedură penală, care consfințește principiul „Ne bis in idem”, nu are în vedere doar hotărârile pronunțate în materie penală față de o persoană pentru aceeași faptă - indiferent de încadrarea juridică dată faptei, ci se impune o analiză amănunțită, prin prisma criteriilor cristalizate în jurisprudența C.E.D.O., a caracterului și naturii primei hotărâri pronunțate. Această analiză se impune cu atât mai mult cu cât în jurisprudența sa menționată anterior, C.E.D.O. a extins și mai mult sfera noțiunii de acuzatie în materie penală și sancțiune

penală și în domeniul administrativ și fiscal, în cauza *Rosenquist c. Suedia*, spre exemplu stabilind că impunerea unei supra-taxe (asimilabile în dreptul român dobânzilor și penalităților) asupra obligațiilor fiscale datorate de un contribuabil, are caracter penal.

Ca atare, instanța de apel apreciază că atunci când se analizează incidența în cauză a principiului „ne bis in idem”, reglementat de art. 6 din Codul de procedură penală român, prin *hotărâre penală definitivă* trebuie avut în vedere rezultatul obținut în urma parcurgerii unei proceduri judiciare ori extrajudiciare, prin care se tranșează asupra fondului cauzei, fie printr-o soluție de sancționare penală, civilă, contravențională, administrativă sau fiscală, fie printr-o soluție de nesancționare (spre exemplu, un proces-verbal de sancționare contravențională anulat de o instanță civilă printr-o hotărâre judecătorească), dacă fapta care a dat naștere celor două proceduri este identică.

Reprezentanta Ministerului Public și avocatul inculpatului și-au exprimat acordul cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, însă în fond, reprezentanta Ministerului Public a arătat că, hotărârea civilă pronunțată de judecătorul sindic de la Tribunalul Covasna nu poate sta la baza aplicării principiului „ne bis in idem” reglementat de art. 6 din Codul de procedură față de inculpat, întrucât nu este o hotărâre de condamnare penală sau rezultată în urma parcurgerii unei proceduri penale, în timp ce inculpatul, prin avocat, a arătat că este mulțumit de interpretarea dată de către prima instanță dispozițiilor art. 6 din Codul de procedură penală.

Verificând jurisprudența Curții de Apel Brașov în materie nu au fost identificate hotărâri judecătorești în cadrul cărora, în soluționarea acțiunii penale exercitate împotriva inculpatului trimis în judecată pentru infracțiuni de evaziune fiscală, să fie analizată incidența principiului *ne bis in idem* în raport de existența unei hotărâri civile prin care administratorul societății (inculpat în cauza penală) a fost obligat, în temeiul art. 138 din Legea nr. 85/2006, să suporte pasivul societății falimentate.

Având în vedere aceste considerente, apreciind că sunt întrunite condițiile de admisibilitate, instanța de apel va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile și dezlegarea chestiunii de drept arătate și în baza art. 476 alin. 2 Cod procedură penală, va suspenda judecarea cauzei până la soluționarea sesizării.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În baza art. 476 alin. 1 raportat la art. 475 Cod de procedură penală, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: **dacă sintagma „când față de acea persoană s-a pronunțat anterior o hotărâre penală definitivă cu privire la aceeași faptă, chiar și sub o altă încadrare juridică”** folosită de legiuitor în cuprinsul art. 6 din Codul de procedură penală, care consfințește principiul „Ne bis in idem”, are în vedere doar hotărârile pronunțate în materie penală față de o persoană pentru aceeași faptă – indiferent de încadrarea juridică dată faptei – sau noțiunea de „hotărâre penală” este folosită de legiuitor în sens larg, prin ea înțelegându-se orice fel de hotărâre indiferent de materia în care se pronunță și de procedura după care s-a judecat cauza, dacă aceasta ar putea fi apreciată, prin prisma jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la art. 4 al Protocolului nr. 7 al Convenției europene a drepturilor omului, că are un caracter penal și reprezintă o hotărâre prin care s-a produs „condamnarea” penală, civilă, fiscală sau contravențională a persoanei, trimisă mai apoi în judecată într-un proces penal pentru aceeași faptă.

În baza art. 476 alin. 2 Cod de procedură penală, suspendă judecarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept sesizate.

Fără cale de atac.
Pronunțată în ședința publică din 21.01.2016.

PREȘEDINTE
N.H.

GRFIER
O.S.

Red. N.H./26.01.2016
Dact. O.S./26.01.2016
- 2 exemplare -